

FARNÍ ZPRAVODAJ

3. neděle postní

Český Krumlov 04. 03. 2018

10 / 2018

Drazí bratři a sestry,

po bohoslužbě slova, které jsem se věnoval v minulých katechezích, následuje další konstitutivní součást mše, kterou je *eucharistická liturgie*. V ní církev posvátnými znameními zpřítomňuje Oběť nové smlouvy zpečetěné Ježíšem na oltáři kříže (srov. *Sacrosantum concilium*, 47). Prvním oltářem byl totiž kříž, a když přistupujeme k oltáři sloužit mši, pamatujeme na oltář kříže, kde byla přinesena první oběť. Kněz, který ve mši reprezentuje Krista, koná to, co učinil samotný Pán a svěřil učedníkům na poslední večeři: *vzal chléb a kalich, vzdal díky, dal učedníkům* a řekl: »Vezměte a jezte.... pijte: toto je moje tělo... toto je kalich mé krve. To činte na mou památku«.

Církev, poslušná Ježíšovu příkazu, uspořádala *slavení eucharistie* tak, že *odpovídá slovům a gestům, která učinil On* v předvečer svého Umučení. Při *přípravě darů* se přináší k oltáři chléb a víno, tedy prvky, které Kristus vzal do svých rukou. V *eucharistické modlitbě* vzdáváme díky Bohu za dílo vykoupení a přinesené dary se stávají tělem a krví Ježíše Krista. Následuje *lámání chleba a přijímání*, při kterém znovu prožíváme zkušenost apoštolů, kteří přijali eucharistické dary z rukou samotného Krista (srov. *Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 72).

Prvnímu Ježíšovu gestu: »vzal chléb a kalich vína« proto odpovídá příprava darů, která je první částí eucharistické liturgie. Je chvályhodné, když dary přinášejí knězi sami věřící. »Ačkoli chléb a víno určené k bohoslužbě už nepřinášejí ze svého jako kdysi, přece si tento obřad uchovává svůj duchovní smysl a význam« (*tamt.*, 73). V této souvislosti je příznačné, co při svěcení nového kněze pronáší biskup, když mu předává chléb a víno: »Přijmi dary svatého lidu k eucharistické oběti« (*Římský pontifikál*, Svěcení biskupů, kněží a jáhnů). Je to tedy lid Boží, který přináší dar chleba a vína ke mši! Ve znameních chleba a vína, položených na oltář, klade věřící lid svoje dary do rukou kněze, který je uloží na oltář či stůl Páně, »který je centrem celého slavení eucharistie« (*Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 73). Středem mše je oltář a oltářem je Kristus. Stále je třeba hledět na oltář, který je středem mše. V »plodech země a lidské práce« se proto věřící v poslušnosti božskému Slovu stávají »obětí, která se zalíbí Bohu, Otci všemohoucímu«, jenž ji přijímá »k dobru celé Své svaté církve« [české znění Římského misálu: »ke své slávě a k spáse světa« - pozn. překl.]. »Život věřících, jejich chvála, jejich utrpení, jejich modlitba, jejich práce jsou spojeny s Kristovou chválou a modlitbou, s jeho utrpením a prací i s jeho bezvýhradnou obětí, a tím získávají novou hodnotu« (*Katechismus katolické církve*, 1368).

Náš dar je zajisté maličkost, ale Kristus potřebuje tu trošku. Pán žádá málo a dává mnoho. Chce po nás dobrou vůli ve všedním životě, žádá otevřené srdce a snahu, abychom byli lepší a mohli přijmout Jeho samotného, který se nám dává v eucharistii. Chce od nás tyto symbolické dary, které se stávají Jeho tělem a krví. Znamením tohoto modlitebního úkonu obětování je kadidlo, jež je stráveno v ohni a jeho dým stoupá vzhůru. Ve sváteční dny se okouřením darů, kříže, oltáře, kněze a kněžského lidu zviditelňuje spojení toho všeho s Kristovou obětí (srov. *Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 75). Nezapomeňme, že první oltářem je kříž. Vždycky však ve vztahu k prvnímu oltáři, kterým je kříž. A na tomto oltáři, kterým je Kristus, klademe tu trochu svých darů, chléb a víno, jež se rozmnoží a stanou samotným Ježíšem, který se nám dává.

To všechno vyjadřuje také *modlitba nad dary*, v níž kněz prosí Boha, aby přijal oběť své církve, a poukazuje na podivuhodnou výměnu naší chudoby za Jeho bohatství. V chlebu a vínu nabízíme Bohu svůj život, aby byl proměněn Duchem svatým v Kristovu oběť a spolu s Ním se stal jedinou duchovní obětí, která se zalíbí Otci. Tím se uzavírá příprava darů a jsme disponováni k eucharistické modlitbě (srov. *tamt.*, 77).

Spiritualita sebedarování, které nás učí tato část mše, ať osvěcuje naše dny, vztahy s druhými, naše jednání i trápení, která nás potkají, a pomáhá nám budovat pozemskou obec ve světle evangelia.

Pravý příbytek Boží...

Postní cesta, k níž nás církev vybízí, vede skrze četbu evangelia podle Jana, proto nyní tuto a příští dvě neděle opustíme Markovo vyprávění a budeme kontemplovat některá Ježíšova slova a gesta ve čtvrtém evangeliu.

Dnes máme před sebou gesto, které Ježíš učinil v Jeruzalémě u příležitosti velikonočních svátků (srov. také Mk 11,15–18): vešel do chrámu a viděl, že prostor nazývaný „nádvoří pohanů“, poněvadž bylo vyhrazeno nežidům, kteří chtěli poznat víru a kult Izraele a „přiblížit se“ Hospodinu (srov. Iz 45,20), se změnil v místo obchodu a prodeje obětních zvířat. Víme také, že tam směnárníci měnili peníze, aby umožnili poutníkům zaplatit chrámovou daň, a že mnozí nádvořím procházeli jenom proto, aby si zkrátili cestu do údolí Cedronu. Zkrátka místo, které Bůh chtěl jako „dům modlitby pro všechny národy“ (Iz 56,7), se stalo tržištěm...

Proto se tedy Ježíšova vroucí láska k Bohu, jeho Otci, a k jeho příbytku projevila s takovou silou: „Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal všechny z chrámu o s ovce a býčky, směnárníkům rozházal peníze a stoly jim zpřevracel.“ Jde o prorocké, pohoršující gesto, které otřásá zvyklostmi svázanými s tradicí a zároveň aktualizuje Jeremiášovo proroctví proti chrámu samému (srov. Jer 7,1–15). Je to gesto, jež bude po letech zopakováno jiným Galilejcem, jenž kvůli tomu bude odsouzen na smrt ... Proč to Ježíš dělá? A co tomuto proroctví dává takovou jedinečnost? Ježíš tím připomíná, že chrám je Božím příbytkem, zvěstuje, že přišla hodina předpověděná Zachariášem, kdy na konci časů všechny národy vystoupí do Jeruzaléma, hodina, kdy „nebude už kramáře v domě Hospodinově“ (Zach 14,21), a hlavně proto, aby ukázal, že on, Boží Syn, může silou vyžadovat respekt vůči Boží vůli na místě, které definuje jako „dům mého Otce“.

Jeho čin okamžitě vyvolá otázku přítomných židů: „Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smíš dělat?“ Nábožní lidé si jako vždy pospíší, aby si „vyžádali znamení“ (srov. 1 Kor 1,22), které by dokazovalo Ježíšovu autoritu... V odpověď na takový požadavek, jak tomu ve čtvrtém evangeliu obvykle bývá, Ježíš nadzvedne závoj halící jeho identitu a svým odpůrcům s ironií řekne: „Zbořte tento chrám a ve třech dnech jej zase postavím.“ Ano, Ježíš říká: vy vydáte na smrt a zničíte Boží chrám, kterým jsem já, ale já ho ve třech dnech znovu postavím! V tom tkví ono velké zjevení: Boží příbytek už není v Jeruzalémském chrámě, skutečným Božím příbytkem je Ježíšovo tělo. Místem, kde se všichni lidé mohou setkat s Bohem, je Ježíš, člověk, lidské tělo, jež je také Boží Slovo, Syn samotného Boha. Bůh je přítomen všude, ale je zde prostor, místo, v němž přebývá jedinečným a zvláštním způsobem. Jestliže ve staré smlouvě byl tímto místem Jeruzalémský chrám, je nyní místem neviditelného Boha Ježíš. Proto tedy, podle Ježíšových slov samařské ženě, kdo uctívá Boha, neuctívá ho již v Jeruzalémě, ani na hoře Gerizim, ale v Duchu Svatém a v Pravdě, kterou je Ježíš Kristus (srov. Jan 4,23–24).

Náš úryvek začínající sdělením, že „byly blízko židovské Velikonoc“, ústí do Ježíšova zvěstování jeho Velikonoc. V nich už nebudou zapotřebí zvířata jako oběť – proto jsou vyhnána z chrámu –, ale Ježíš bude velikonoční obětí pro svou horlivost a vroucí lásku k Bohu. Právě tato láska ho stráví (srov. Žl 69,10) a bude příčinou jeho násilné smrti... Takto je nám ohlášena blízkost Ježíšových Velikonoc jako zakončení postní cesty a zároveň je nám zjevena existence nového, proroky předpověděného chrámu, který už není z kamene – tvoří jej Ježíšovo tělo, tělo Ježíše z Nazareta, Božího Syna, tělo, jímž jsme my, k němu přičlenění, my, Boží příbytek (srov. 1 Kor 3,16; 6,19). Chrám, v němž jsme povoláni přinášet Bohu pravou oběť našeho každodenního života (srov. Řím 12,1).

Srdečně zveme:

KÁJOV

kostel Nanebevzetí Panny Marie

sobota 24. března 2018

„POSTNÍ POUŤ“

Program:

16:00 hodin – svátost smíření

16:15 hodin – pobožnost Křížové cesty

17:00 hodin – mše svatá

Srdečně zveme všechny na tuto postní pouť.

Mše svaté v týdnu od 04. 03. 2018 do 11. 03. 2018 Český Krumlov:

Pondělí (05. 03.) večer: za
Úterý (06. 03.)
Středa (07. 03.) večer: za
Čtvrtek (08. 03.) večer: za
Pátek (09. 03.) večer: za
Sobota (10. 03.) večer: za
Neděle (11. 03.) večer: za farnost

P ř e h l e d b o h o s l u ž e b

	<i>Pondělí</i> 05. 03.	<i>Úterý</i> 06. 03.	<i>Středa</i> 07. 03.	<i>Čtvrtek</i> 08. 03.	<i>Pátek</i> 09. 03.	<i>Sobota</i> 10. 03.	<i>Neděle</i> 11. 03.
Český Krumlov	17:00Ž		17:00Ž	17:00Ž	18:00Ž		9:30P
Český Krumlov klášter						16:00P	
Větrní					18:00ZK		8:00ZK
Přídolí							11:15P
Věžovatá Pláně							11:15Ž
Kájov							8:00Ž
Hořice na Šumavě							8:00VT

(časy označené tučně – mše svatá; časy označené kurzívou – bohoslužba slova)

3. neděle postní

1. čtení: Ex 20, 1 – 17
2. čtení: 1 Kor 1, 22 – 25
Evangelium: Jan 2, 13 – 25 / Jan 4, 5 – 42

- Ve středu 7. března je památka **sv. Perpetuy a Felicity**.
- V pátek 9. března je památka **sv. Františky Římské**.
- V neděli 11. března je **4. neděle postní „Laetare“**. Oltář se může střídavě ozdobit květinami a postní liturgická barva je růžová.
- V sobotu 24. března v Kájově se uskuteční **„POSTNÍ POUŤ“**. Věřící budou mít příležitost od **16:00** hodin přistoupit **ke svátosti smíření**, v **16:15** hodin se bude konat **pobožnost křížové cesty**. V **17:00** hodin bude **mše svatá**.

www.farnostck.bcb.cz
farniuradck@seznam.cz

www.fuветrni.webnode.cz
farniuradck@seznam.cz

farnostkajov.bcb.cz
kostelkajov@seznam.cz
mariagojau@seznam.cz